

KÚRIA

Bfv.II.1412/2014/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2015. év március hó 19. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Kaposvári Járásbíróság 7.B.100/2013/14. számú ítéletét, illetőleg a Kaposvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Bf.589/2013/5. számú végzését hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Kaposvári Járásbíróság a 2013. október 8. napján tartott tárgyaláson meghozott és kihirdetett 7.B.100/2013/14. számú ítéletében a terheltet bűnösnek mondta ki

- 2 rendbeli közvetett tettesként elkövetett csalás büntettségében [1978. évi IV. törvény - továbbiakban: korábbi Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pontja, (4) bekezdés b) pontja], és
- 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében [korábbi Btk. 276. §]. Ezért őt - halmazati büntetésül - mint különös visszaesőt 2 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A Kaposvári Városi Bíróság 6.Bk.307/2007/5. számú ítéletéből engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette. Megállapította, hogy a terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható. A büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelet elkobozta. A terhelttel szemben 251.300 Ft erejéig vagyonelkobzást rendelt el. Kötelezte a terheltet az eljárás során felmerült büntügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette. Az ítélet ellen a terhelt felmentés végett, míg védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Kaposvári Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2014. február 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozott 2.Bf.589/2013/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a terhelt családi cselekményeinek pontos jogi minősítése: korábbi Btk. 318. § (1) bekezdés I. fordulat, (2) bekezdés 2. fordulat c) pontja, (4) bekezdés b) pontja.

A jogerős ítéletben megállapított történeti tényállás szerint a terhelt és F Gy 2010. év januárjától 2010. év júniusáig közmunka program keretében egy munkahelyen dolgoztak. A terhelt rendszeres anyagi haszonszerzés céljából az alábbi bűncselekményeket követte el:

I.

A terhelt 2010. év áprilisában - közelebbről meg nem határozható időpontban - megkérte F Gy-t, hogy vásároljon részére egy mobiltelefon készüléket részletre, és megígérte, hogy helyette a részleteket fizetni fogja. A terheltnek valójában nem állt szándékában a részletek megfizetése, illetve erre reális lehetősége sem volt, hiszen a közmunka programban történő munkaviszonya határozott ideig, 2010. június 15. napjáig szólt, emiatt a részleteket nem tudta volna tartósan fizetni.

A terhelt kérésének megfelelően F Gy 2010. április 12. napján a terhelttel elment a Nyrt. sértett által üzemeltetett üzletbe, ahol F Gy a terhelt útmutatása alapján sértettől részletre megvásárolt egy mobiltelefont. A telefon vételára 69.800 Ft volt, amelyből a kezdőrészletet, 3.490 Ft-ot terhelt a vásárlás alkalmával készpénzben kifizetett. A fennmaradó 66.310 Ft-ot 19 hónapon keresztül havi 3.490 Ft összegű részletekben kellett volna megfizetni.

A terhelt a vásárlást követően a telefonkészüléket magához vette, azonban a részleteket nem állt szándékában kifizetni, illetve erre reális lehetősége sem volt. Azzal, hogy a készüléket F Gy-val vásároltatta meg és nem saját nevében vásárolta meg, a terhelt a Nyrt. sértettet a valódi személyét, a valódi vevő fizetőképességét,

és fizetési szándékát illetően is tévedésbe ejtette, amellyel 69.800 Ft kárt okozott az ugyancsak tévedésbe ejtett F Gy felhasználásával. F Gy arról nem tudott, hogy a terheltnek nem állt szándékában megfizetni a részleteket és erre reális lehetősége sem volt.

Az okozott 69.800 Ft kárból 10.470 Ft térült meg oly módon, hogy a terhelt kettő részletet, összesen 6.980 Ft-ot megfizetett. A telefont ezt követően ismeretlen személy részére továbbadta.

II.

A terhelt 2010. év áprilisában - közelebbről meg nem határozható időpontban - ismételten megkérte F Gy-t, hogy részére vásároljon egy laptopot is, amelyhez hitel felvétele is szükséges. F Gy-nak a terhelt azt mondta, hogy nem kapna hitelt a vásárláshoz, mert a KHR rendszerben szerepel, azonban megígérte F Gy-nak, hogy a törlesztő-részleteket ő fogja fizetni. A terheltnek valójában nem állt szándékában a hitelt törleszteni, illetve erre reális lehetősége sem volt, mivel a korábban említettek szerint csupán 2010. június 15. napjáig rendelkezett határozott ideig tartó munkaviszonnyal, így a törlesztő-részleteket nem tudta volna tartósan fizetni. Továbbá ezen időszakban a terhelt családjában mindenki BAR-listás volt, illetve a család több hitellel és adóssággal rendelkezett, ezért volt szükség arra, hogy F Gy-t kérje meg a hitel felvételére.

A terhelt és F Gy 2010. március 30. napján a üzlethez mentek, ahol F Gy nevében eljárva A terhelt a Bank Zrt. sértettől mindösszesen 191.970 Ft összegű áruvásárlási kölcsönt igényelt egy laptop megvásárlásához. Az ügyletet a terhelt bonyolította le, mialatt F Gy az üzlet előtt várakozott. A hiteligénylés során a hiteligénylő adatlap megnevezésű okiratban A tehelt elmondása alapján valótlannul az került bejegyzésre, hogy F Gy 2002. év januárja óta a székhelyű Alkatrészgyártó Kft. alkalmazásában áll és havi nettó jövedelme 167.100 Ft volt. F Gy a hiteligénylő adatlapot annak elolvasása nélkül aláírta abban a tudatban, hogy azon valós adatai szerepelnek, mind a munkáltatóját, illetve a jövedelmét illetően.

Figyelemmel arra, hogy először a hiteligénylő F Gy lakcíme elírásra került a hiteligénylő adatlapon, 2010. április 13. napján F Gy ismételten aláírta a fogyasztási kölcsönszerződést, illetve a hiteligénylő adatlapot, amelyen a korábbiakban említett valótlannul tartalmú adatok szerepeltek. Az üzletben dolgozó Sz R-nak átadásra került ezen valótlannul tartalmú hiteligénylő adatlap, így a terhelt ezt a valótlannul tartalmú adatlapot felhasználta, mivel azt az üzlet dolgozója továbbította a Bank Zrt. sértetthez a hiteligénylés elbírálása végett. Az adatlaphoz csatolt - és ilyen módon felhasznált - egy általa készített hamis munkáltatói igazolást is. Az igazoláson a terhelt valótlannul azt tüntette fel, hogy F Gy

2002. május 1. napja óta a székhelyű Alkatrészgyártó Kft. alkalmazásában állt és havi nettó 167.100 Ft jövedelemmel rendelkezett. F Gy nem tudott a hamis okiratok felhasználásáról.

A terhelt a valótlan munkáltatói igazolással és a valótlan tartalmú jövedelmi adatokkal a Bank Zrt. sértettet tévedésbe ejtette, amelyet a sértett elfogadott és annak alapján 2010. április 22. napján fogyasztási kölcsönszerződés került megkötésre az üzletben. Az ügyletet ugyancsak a terhelt bonyolította le F Gy nevében eljárva, míg F Gy az üzlet előtt várakozott és csak az elkészített iratok aláírására érkezett be az üzletbe. Ezen kölcsönszerződés alapján a Bank Zrt. sértett 191.970 Ft-ot utalt át a K, az üzlet részére a laptop vételáraként, melyet a fogyasztási kölcsönszerződés alapján 10 hónap alatt 19.170 Ft-os részletekben kellett volna megfizetni.

A laptopot 2010. április 22. napján az üzletben a terhelt magához vette és ismeretlen helyre vitte, a kölcsön törlesztését pedig nem kezdte meg. F Gy nem tudott arról, hogy a terheltnek nem állt szándékában a törlesztő-részleteket megfizetni, illetve erre reális lehetősége sem volt. A terhelt a tévedésbe ejtett Bank Zrt. sértettnek az ugyancsak tévedésbe ejtett F Gy felhasználásával 191.970 Ft kárt okozott, amely nem térült meg.

A terhelt a bűncselekményeivel mindösszesen 261.770 Ft kárt okozott, melyből 10.470 Ft térült meg, így a meg nem térült kár összege 251.300 Ft.

II. Az ügyben meghozott első- és másodfokú ítélet ellen a terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt - jogszabályhely megjelölése nélkül, de tartalmában - a Be. 416. § (1) bekezdésének a) és b) pontjában foglalt okból.

Azt sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével állapították meg bűnösségét, mert a magánokirat-hamisításon kívül más bűncselekményt nem követett el. Egyik cselekmény elkövetési módja sem volt célirányos, az okiratok felhasználása nem a sértettek megtévesztését szolgálta.

Kifogásolta továbbá, hogy kétséget kizáróan nem bizonyítható tények kerültek megállapításra ítéleti bizonyossággal. A cselekmények láncolata is teljesen kizárta teszi, hogy bűncselekményt követett volna el.

Az üzletszerűség megállapítása sem lett bizonyítva, e minősítést önmagában a két tárgy vásárlása nem alapozza meg. A szóban forgó tárgyak saját használatra vásárlását támasztja alá ugyanakkor az a tény, hogy azokat A-ban eltulajdonították tőle.

Kitért a terhelt felülvizsgálati indítványában arra is, hogy az eljáró bíróságok nem vették figyelembe az időközben hatályba lépett új büntető törvénykönyv rendelkezéseit, amelyek számára kedvezőbbek

lettek volna.

Mindezekre tekintettel a sérelmezett határozatok hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1678/2014. számú átiratában a benyújtott felülvizsgálati indítványnak a tényállás megalapozatlanságát sérelmező részét törvényben kizártnak, egyebekben alaptalannak találta. Megállapította, hogy a bíróságok a büntető anyagi jogszabályok törvényes alkalmazásával állapították meg a terhelt bűnösségét, és helyesen jártak el, amikor az elkövetéskor hatályos büntető törvénykönyv rendelkezéseit alkalmazták.

Erre tekintettel indítványozta, hogy a Kúria a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt, és a megtámadott határozatokat hatályában tartsa fenn.

A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 424. § (1) bekezdés első fordulata szerint tanácsülésen bírálta el.

III. A Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt egyéb eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bek.] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt a tényállást támadó részében törvényben kizártnak, érdemében alaptalannak, a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatát alaposnak találta.

1.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amelyre csak a törvényben pontosan meghatározott feltételek esetén nyílik lehetőség. A felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség érvényesül. A tényállás helyessége, az ítélet megalapozottsága, a bizonyítékok értékelése nem vizsgálható, nem bírálható felül. A Kúria ezért felülvizsgálata során figyelmen kívül hagyta az indítványnak azokat a hivatkozásait, amelyekben a terhelt eltérő, vagy éppen az irányadó tényállásban nem rögzített tényekre hivatkozással állította ártatlanságát.

A Be. 423. §-ának (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozat által megállapított tényállás - függetlenül annak megalapozott, vagy megalapozatlan voltától - nem támadható. A jogerős ítéletben megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására ennél fogva nem kerülhet sor és ilyen eltérő tényállás megállapítása érdekében a jogerős döntés hatályon kívül helyezésére sincs törvényes lehetőség.

A Kúria mindezekre figyelemmel a felülvizsgálati indítvány elbírálása során abból indult ki, hogy a kötelezően irányadó jogerős ítéleti tényállás alapul vételével kell és lehet állást foglalni a rendkívüli jogorvoslat tárgyában.

2.

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen - egyebek mellett - akkor van helye, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor. Miután ilyen, a felülvizsgálatot megalapozó érvekre is hivatkozott a terhelt, ezért a Kúria érdemben felülvizsgálta a jogerős marasztaló döntést.

a)

A bizonyítékok megítélésén keresztül az irányadó tényállás megalapozottságát támadta a terhelt, amikor indítványában azt állította, hogy magatartása egyik cselekmény vonatkozásában sem volt célirányos, az nem a sértettek megtévesztésére irányult. Ugyancsak annak vitatása, hogy a bűncselekmény láncolatából sem következik a bűnössége, szintén ellentétes az ítéleti tényekkel, ezért felülvizsgálat alapjául ez sem szolgálhat. A Kúria a felülvizsgálat már hivatkozott szabályrendszere okán ezért az indítványnak ezzel az indokaival érdemben nem foglalkozott.

A cselekmények elkövetésekor hatályos korábbi Btk. 318. §-ának (1) bekezdése szerint a csalást az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz.

A felülvizsgálat alapjául szolgáló irányadó történeti tényállásban a csalás valamennyi törvényi tényállási eleme felismerhető. A csalás elkövetési magatartása a tévedésbe ejtés vagy tévedésben tartás. A tévedésbe ejtés a valónak és a valótlannak a felcserélése. A valótlanságnak valóságként feltüntetése, vagy a valóságnak más színben beállítása. Ennek eredményeként a sértetti oldalon tévedés alakul ki. A tévedést pedig a tettes idézi elő, szóban, írásban, de nem kizárt a mulasztás sem. A tévedésnek nem kell kiterjednie a jogügylet egészére. Csak az szükséges, hogy a jogügylet olyan elemeit fogja át, amelyek a károkozással okozati összefüggésben állnak.

Az elkövetői magatartás szándékos, ezen túlmenően célzatos. Az elkövető célja a jogtalan haszonszerzés, vagyis a cél nem a károkozás, hanem kizárólag a jogtalan haszonszerzés.

A törvényi tényállás megvalósulásának három, egymást kiegészítő okozati összefüggés megléte a feltétele.

A megtévesztő magatartásnak kell előidéznie a tévedést. Ehhez

képest arra alkalmasnak és szándékosnak kell lennie. A tévedésnek kell kiváltania a megtévesztett személy vagyoni jogi rendelkezését. Végül a megtévesztett személy vagyoni jogi rendelkezése és a bekövetkezett kár között szintén okozati összefüggésnek kell lennie. Csalás esetében ugyanis a kárt nem közvetlenül az elkövető megtévesztő magatartása, hanem a megtévesztett sértett vagyoni jogi rendelkezése okozza.

A jogtalan haszonszerzés nem önálló tényállási elem, hanem a megtévesztő magatartás célzata. A haszon tényleges megszerzése azonban a csalás miatti bűnösség megállapítása szempontjából közömbös. A kár bekövetkezte a tényállási elem. A kár bekövetkezésével a csalás befejezetté válik akkor is, ha a hasznot az elkövető (vagy bárki más) nem, vagy még nem szerezte meg.

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás egyértelműen rögzíti a terhelt tévedésbe ejtő magatartását, valamint a kár bekövetkeztének tényét. Valamely magatartás nyilvánvalóan akkor megtévesztő, ha mögöttes szándéka rejtett, vagy kifejezésre juttatásával ellentétes.

Az irányadó tényállás szerint a terhelt, akinek nem volt sem szándéka, sem reális lehetősége, a részletek megfizetésére, a mobiltelefon és a laptop vásárlásához F Gy-t használta fel. Mind a fizetési szándéka, mind a fizetési képessége tekintetében megtévesztette a sértetteket (Nyrt.; Bank Zrt.) és F Gy-t, aki szintén tévedésben volt. A laptop vásárlásához hamis (munkáltatói) magánokiratot is készített és felhasznált. A megtévesztés eredményre vezetett, miután a szerződéseket megkötötték. Ebből fakadt a kár. Amint arra a másodfokú bíróság helyesen mutatott rá, az I. tényállási pont tekintetében az egyetlen részlet megfizetésének kizárólagos oka az volt, hogy csak így módon lehetett a mobiltelefonhoz hozzájutni. Ebből következően nem lehet kétséges az ügyletek jogtalan haszonszerzési célzata sem. A terhelt - más személyt felhasználva - anélkül vásárolt részletre , illetőleg vett fel hitelt, hogy a részletek, illetve a hitelek visszafizetése szándékában állt volna, vagy arra reális lehetősége lett volna.

A fentiek alapján törvényesen került sor a korábbi Btk. 137. §-ának 9. pontja szerinti üzletszerűség, mint minősítő körülmény megállapítására. A terhelt ugyanis 2010 áprilisában két sértettől is hitelre vásárolt fizetési szándék nélkül mindösszesen 261.770 Ft értékben. Ezáltal nemcsak törekedett rendszeres haszonszerzésre, hanem arra szert is tett.

Mindebből egyértelműen következik, hogy a terhelt bűnösségének megállapítása és a cselekmények jogi minősítése során az eljáró bíróságok nem sértették meg a büntető anyagi jog szabályait.

3.

A jogerős ügydöntő határozat meghozatala során az eljáró bíróságok a büntető törvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezést (Btk. 2. §) alkalmazva az elkövetéskor hatályos büntető jogszabály, az 1978. évi IV. törvény alapján bírálták el a terhelt cselekményeit. Helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy jelen ügyben a 2013. július 1-jétől hatályos 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) a terhelten nézve kedvezőbb rendelkezéseket nem tartalmaz.

Az irányadó tényállás szerint a terhelt elkövette a 2. rendbeli, a korábbi Btk. 318. § (1) bekezdésének 1. fordulatában meghatározott, a (2) bekezdés 2. fordulatának c) pontjára figyelemmel, a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő csalás büntettét, amelyet a törvény három évig terjedő szabadságvesztéssel rendelt büntetni. Az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény a tényállásban írt csalási cselekményt az elkövetési (cselekményenként kisebb) értékre és az üzletszerűsége tekintetével ugyancsak három évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc), (3) bekezdés b)]. Ugyanakkor egyezik a korábbi Btk. 276. §-ában, illetve a Btk. 345. §-ában meghatározott magánokirat-hamisítás büntetési tétele; e cselekményt mindkét törvény egy évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

A törvény egyéb - az Általános Részben megfogalmazott - rendelkezéseit egybevetve a Kúria a következőket állapította meg.

A korábbi Btk. 85. §-ának (2) bekezdése szerint a halmazati büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények büntetési tétele közül a legsúlyosabbnak az alapulvételével kell kiszabni. A (3) bekezdés szerint pedig akkor, ha a törvény a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettőre határozott ideig tartó szabadságvesztést rendelt, a (2) bekezdés szerinti büntetési tétel felső határa a felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát.

A hatályos Btk. 81. §-ának (2) bekezdése szerint a halmazati büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekményekre megállapított büntetési nemek, illetve büntetési tételek közül a legsúlyosabbnak az alapulvételével kell kiszabni. A (3) bekezdés szerint akkor, ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de az nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát.

Megállapítható tehát, hogy tartalmilag mindkét törvény szerinti szabály azonos.

Az elkövetéskor hatályos korábbi Btk. a középértékes büntetéskiszabásról nem rendelkezett (az 2010. július 23. napjától lépett hatályba). Az elbíráláskor hatályos Btk. 80. §-ának (2) bekezdése szerint a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, és a (3) bekezdés szerint akkor, ha a törvény a büntetés kiszabása esetén a Különös Részben meghatározott büntetési tételek emelését írta elő, a (2) bekezdésben meghatározott számítást a felemelt büntetési tételekre tekintettel kell elvégezni.

Az eljáró bíróságok a terheltet különös visszaesőként [korábbi Btk. 137. § 15. pontja] ítélték el. A korábbi Btk. 97. §-ának (1) bekezdése szerint a különös /és a többszörös/ visszaesővel szemben - amennyiben e törvény másként nem rendelkezik - az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedett, de nem haladhatta meg a húsz évet. Halmazati büntetés esetén a 85. § (2) bekezdése szerinti büntetési tételt kellett a felével emelni.

A Btk. 89. §-ának (1) bekezdése szerint a különös (és a többszörös) visszaesővel szemben - ha e törvény másként nem rendelkezik - az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a huszonöt évet. Halmazati büntetés esetén a 81. § (3) bekezdése szerinti büntetési tételt, tárgyalásról lemondás esetén a 83. § (1)-(2) bekezdése szerinti büntetési tételt kell a felével emelni.

A korábbi Btk. alapján tehát a különös (és a többszörös) visszaesővel szemben a halmazati büntetés felső határa azonos a legsúlyosabb büntetés felső határának felével emelt mértékével, míg a Btk. rendelkezése szerint a halmazati büntetésre tekintettel már felemelt büntetési tétel emelkedik tovább a felével.

A Kúria erre figyelemmel azt állapította meg, hogy a terhelttel, mint különös visszaesővel szemben halmazati büntetésként lényegesen súlyosabb büntetés kiszabását teszi lehetővé az elbíráláskor (jelenleg) hatályos Btk., mint a korábbi Btk.

Ugyanakkor mind a korábbi Btk. 47. §-a (4) bekezdésének a) pontja, mind az elbíráláskor (jelenleg) hatályos Btk. 38. §-a (4) bekezdésének d) pontja értelmében a terhelt a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből kizárt, tekintettel arra, hogy az újabb bűncselekményt a korábban kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságra bocsátása alatt követte el.

Minderre figyelemmel az eljáró bíróságok helyesen jártak el akkor, amikor a terhelt vonatkozásában az elkövetéskor hatályos korábbi

Btk. rendelkezéseit alkalmazták, miután az egyértelműen kedvezőbb elbírálást vont maga után.

A Kúria ezért - s miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, és a megtámadott határozatokat - a Be. 426. §-a alapján - a terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2015. március 19.

Dr. Molnár Gábor Miklós s. k. a tanács elnöke, Dr. Krecsik Eldoróda s. k. előadó bíró, Dr. Feleky István s. k. bíró

A kiadmány hiteléül:

*bírósági ügyintéző
NYM*